

Z L Ý S E N

Píši glosu o globalizaci a najednou se ozývá netrpělivé drnění zvonku. Před domem stojí několik limuzín. Jedna z vystoupivších postav mi sděluje: „Jsme hradní delegace. Jsi vybrán jako zástupce lidu k slavnostní řeči a ke spolupodpisu smlouvy s anglickým vládním dvorem. Koukej se hodit do gala!“ S těžkým pocitem zrady na sobě samém píši potom podle náповědy jakoby svůj projev: ...z vůle prostého lidu... nezlomná jistota přátelství... navždy spolu... s Vaší neochvěnou ochranou... pod Vaším vedením...

A jsem na Staroměstském náměstí s hostitelskými stánky. Davy Pražanů se tu zdarma nácívají opečenými klobásami, lijí do sebe pivo, cikáni odděleni policejním kordonem od Ukrajinců. Na jedné straně tanky Základny americké armády, na druhé parádní česká vojenská jednotka, pod tribunou potentátů útvar jakýchsi nových ozbrojenců. Všude přezývají lidé, hlava na hlavě, výkrmna. Ze všech stran chaotická hudba, blekotání raperů, ječivé dudy, provolávání Alláh Akbar!, harmoniky, flašinet, všechno možné. Do toho vpadají hymny. Na řadě stožárů pleská anglická zástava, hvězdnaté prapory Evropské Unie a USA, Izraele s Davidovou hvězdou, Ukrajiny s chazarským tryzubem, na konci naše bíločervená vlajka s modrým klínem.

Dlouho trpně a trapně čekám vysoko na pódiu za vratkým řečnickým pultíkem. Konečně objevují windsorského představitele, jak si sám přesazuje do truhlíku upomínkový keřík. Ochranka ledabyle čistí starého Angličana od hlíny.

Fanfáry, přelet formace bojových letadel, dělové salvy. Lhostejným žvýkačům čtu projev, tleskači kolem tleskají, voláči kolem volají: Sláva! Sláááva! Podepisujeme smlouvu. Z ničeho nic mrholí, text na papíře se hned rozpíjí. Jeden z tajných mě chlácholí: „Nevadí, nevadí, s tím si poradí umělá inteligence. Běž si také dát něco pod zub! Nemusí žrát jen ti dole.“

Probouzím se celý zpocený.

Praha, 19. prosince 2023

Hodnocení: Sen navazuje na moje večerní úvahy o globalizaci, o Novém světovém řádu NWO. Je zajímavé, že byl dlouhý, ačkoliv proběhl při krátkém, snad mžikovém zdřímnutí po snídani ráno v pět hodin.

Sen byl trýznivý: Nehledě na hanebný pocit zrady, samozřejmě, bez jediné námitky jsem přijal pokořující a nepochybně zločinné pověření; pohrdal jsem přitom sebou samým, natož lidmi, dobře vědoucími, že jsou zas jen klamáni a lacinou baštou kupování k dalšímu zotročování.

Freud by si všimnul, že sen probíhá zcela bez žen. Snad proto, že si jich vážím víc než mužů - samozřejmě krom výjimek, jakou je třeba fanaticky války chtivá česká ministryně obrany - anebo protože ženami jsou moje sestra a zemřelá matka. A snad že mi sex již nechybí, že jsem už na něj ztratil chuť, téměř jsem vyhasnul a stačí mi oddané přátelství. Ale co když mi sex přece jen nějak chybí? Anebo že bych ženy po tom, co jedna se se mnou rozvedla a druhá rozešla, podvědomě vytěsnil?

Politický obsah: Bezpochyby zločinná smlouva..., americká vojenská základna určená též k zachování či prohloubení otrocké demokracie a k ochraně zaprodané vlády..., imigranti..., vlajky vyjadřující poslušné směřování k federalizaci Evropy a světa, k jakémusi globálnímu orwellovskému či kafkovskému mraveništi dvou miliard „postačujících“ lidí, tedy bez šesti miliard „zbytečných“ či „přebytečných“ lidí, účelově likvidovaných válkami, hladomory, umělými epidemiemi, očkováním, léky, stresem, zářením, chemizací a jiným.

Představitel anglické vlády, podobný šouravému, klopýtavému a zmatenému loutkovému americkému prezidentu Joe Robinete Bidenovi, může vzhledem k mému poměrně vysokému stáří představovat obavy z demence.

Sen se odehrává někdy v létě, ale číší z něj hluboká, tíživá, oprávněná nevíra v lepší lidstvo, možná pramen skryté formy deprese, snad příčiny mojí nespavosti.

V bdělém stavu mohu sice v tom horibilním snu pokračovat, ale nechce se mi, nemám k tomu vůli, nejspíš se obávám dalších tušených hrůzností.

Praha, 24. prosince 2023

Bdělé, fantazijní pokračování snu: Praha je na mé ranní procházce po liduprázdném hostivařském lesoparku již magalopolí mladých občanů, kdežto staří byli ponecháni na svých místech k vymření.

Strohé mrakodrapy sahají sto pater nad zem a padesát pod zem. Lidé mají vyholené hlavy, neutrálně usměvavé tváře, jednotné, střízlivě šedě odění a obutí. Jakoby cílevědomě nespěchají. Nikde žádní bezdomovci, všude sterilně čisto. Jedna žena se svěřuje kamarádce, že už drží dvoudenní půst, protože jde do CE. Kráčí k dlouhému domu se zlatě svítícím nápisem Centrum eutanázie. Vchodem do Centra je čirá a nehmatná průchozí clona. Vcházejícími jsou ti, kteří dovršili čtyřicet let. Digitálně si opatřují pořadová čísla zobrazovaná potom na obrazovkách. Z řady dveří vycházejí usměvavé robotky, zvou čekající dovnitř a při tiché hudbě je jim podávána droga štěstí. Nastává bezbolestné zavraždění a na běžícím páse jejich doprava do vedlejšího sálu, připomínajícího jatka. Robotické paže tu vyvrhávají střeva, čtvrtí těla, oddělují od sebe tukové pláсты, maso a kosti. Vše je dalšími pásy přesouváno ke zpracování na potraviny, jedlé oleje, kosmetiku, nebo hnojiva. Následuje balení a expedice do jídelen, restaurací a různých prodejen. Za dva dny po eutanázii je možno výrobky nakupovat...

Znovu si uvědomuji, že morbidnost mých snů vychází z osudově rostoucí zvrhlosti našeho světa, i z toho, že se jím zabývám nad běžnou míru.

Praha, 25. prosince 2023